

melklokaal
voor
hedendaagse
kunst

'Kuierljocht/Wandellicht' Anne Feddema

In de solotentoonstelling 'Kuierljocht/Wandellicht' van Anne Feddema zijn nieuwe schilderijen en werken op papier te zien. Intense belevingen van vorm, ritme en kleur. Obsessief schildert Feddema elke dag zijn subjectieve weergave van de wereld die hij observeert tijdens het wandelen.

De jubel van Anne Hendrik Berend Feddema

– Anna Tilroe

Al een paar jaar krijg ik bijna dagelijks per whatsapp een kleinoed toegestuurd. Want zo kun je de kleine schilderijen van Anne Hendrik Berend Feddema wel noemen.

In heerlijke kleuren en met een even losse als virtueuze penseelstreek schildert hij de wereld om hem heen als een tuin van licht en wonder. In die tuin onthullen de kleuren van het licht wat een man met een platte pet op tijdens zijn wandelingen ziet en voelt en droomt. Die man, zo begrijpen we uit de titels, is de schilder zelf. Of beter, zijn alter ego dat ik hier vanwege zijn formaat maar 'de kleine man' zal noemen. Schijnbaar onverstoorbaar wandelt hij door reusachtige landschappen die, al naar gelang de wisselingen van het licht, wonderbaarlijke groeisels en uitbottingen vertonen. We herkennen deze wel als bomen, planten en bloemen, maar dat zijn maar algemene namen. Als het erop aan komt weten we toch niet wat we hier nu precies zien. Is dat een bloem, een struik of een achteloze lik verf? Doet dat verschil er eigenlijk iets toe? Wel nee! Het gaat erom wat dit alles in ons oproept. En steevast is dat een verwondering van het soort dat we ons misschien nog herinneren uit onze kindertijd, zo onbevagen, speels en zonder bekommernis over het verschil tussen werkelijkheid en fantasie, tussen de wereld als een algemeen gegeven en de wereld als een magisch oord. In de wonderbare tuinen van de schilder groeit en bloeit de wereld in pure weelde. Het zijn lustoorden waar we maar wat graag met de kleine man en zijn speelse hond in rondwandelen. Waarmee overigens niet is gezegd dat het er altijd pluis is. Lustoorden, Jheronimus Bosch schilderde het al, zijn weerspiegelingen van onze lusten en die kunnen, weten we, onberekenbaar zijn als het weer in Friesland. Dus zien we hoe boven de kleine man en zijn hond donkere wolken zich samentrekken, regen- en sneeuwbuien losbarsten en windvlagen

hen ranselen. Maar ook hoe de lucht in schitterende kleuren openbreekt, vogels op een tak kwinkeleren, een kat ze beloert en bloemen alles en iedereen verlokken. Het is dat de kleine man een geschilderd lijf heeft anders zouden we hem zomaar kunnen horen fluiten. Of zingen, want de schilder kan prachtig zingen, zijn eigen dichtelijke songs, met gitaar en al erbij.

Maar hem laten wij er even buiten. Wij wandelen nu hier met de kleine man, de hond voorop. Rustig gidsen zij ons door het donkere bomenbos, langs eigenzinnige planten en gloeiende stenen naar..., ja waarheen? En weer rijst de vraag: doet dat er iets toe? Ik denk van niet. Net als zijn hond wandelt de kleine man niet om ergens te komen, maar om ergens te zijn. Om zichzelf te ervaren als een wezen temidden van andere wezens, onverschillig of deze boom, plant of vogel worden genoemd. Een wezen even mysterieus als de rest van de schepping om hem heen, met dien verstande dat hij wel een schepsel representeert dat zichzelf 'mens' noemt en dat zich daarmee denkt te onderscheiden van al het andere. De schilder, als schepper van de kleine man, weet wel beter. Hij laat ons de mens zien als een onooglijke passant in een wereld vol onbegrepen oerkrachten, onder een oppermachtig hemelgewelf. Maar ook een mens die in staat is zich te verwonderen over wat de kleuren van het licht openbaren, een verwondering als was het zijn of haar eerste dag op de planeet.

Zo'n mens is de schilder zelf. Nietig staat hij tegenover een reusachtige zonnebloem, klaar om haar lichtende pracht met zijn kleuren en penselen te 'vangen' op zijn kleine doek, of gewoon op een stuk karton of pakpapier. Hij weet dat het hem nooit zal lukken haar mysterieuze verschijning te doorgronden, maar daar gaat het hem ook niet om. Het enige wat voor hem telt, is ons deelgenoot maken van de jubel die in hem opklinkt als hij wandelt en kijkt, en kijkt en wandelt. Die jubel schildert hij voor ons, heerlijk en prachtig, iedere nieuwe dag weer.